

талига, нѣмамъ конь, — само една кокошка, а съ нея никаква работа!... така се оплаквалъ Тома.

— И азъ съмъ така злѣ, съсѣде, отговорилъ Тимотей, и моитѣ дѣца сж гладни, а кравата млѣчице не дава. Съ какво да ѝ донеса сѣно, имамъ само една котка?! Лошо, лошо, братко!...

Жално станало на Тома за дѣцата му и той търсилъ спасение.

— Ехъ, ще впрѣгна кокошката въ колцата и ще отида за сѣно.

Колцата затропала изъ прашния пѣтъ. Чичо Тома въ едната ржка носилъ сбирача, а съ другата водилъ кокошката.

Слѣдъ малко той билъ настигнатъ отъ Тимотея. Съсѣдътъ му намѣрилъ спасение въ котката и нея впрѣгналъ въ малкитѣ колца.

— Кждѣ отивашъ, Тома?

— Сѣно ще кося!...

— Защото ти е сѣното?

— Кравата ще храня.

— Защо ще я хранишъ?

— Млѣчице да ми дава.

— Защо ти е млѣкото?

— Дѣцата да храня.